

højtærede Minister som til Finansudvalget for, at vi have faaet dette Forslag om de 800 Kr., thi jeg føler mig forvisset om, at blandt alle de Poster, som findes paa Finansloven, er der ikke mange paa en saa lille Sum, der ville gøre saa meget godt som disse 800 Kr. Men samtidig med, at jeg udtaler denne Tak, vil jeg i det hele taget udtale min Paaskønnelse af, at det højtærede Finansudvalg overhovedet i Aar er traadt ud af den mærkværdige store Tavshed, som det har iagttaget over for denne Sag i saa mange Aar til Trods for de stadige Paamindelser, som have lydt fra Medlemmer af dette Ting. Den Omstændighed, at Finansudvalget, som jeg siger, er traadt ud af den store Tavshed, har for mig mere Værd end de 800 Kr., dette, at vi have faaet at høre blot et Ord, er mere værd end selve den Sum, hvorpaa Ordet lyder, thi deri ligger et Vidnesbyrd om, at den Tid ikke kan være fjern, da vi ville komme til at gaa videre i den Henseende, da vi ikke alene ville komme til en rigeligere Bevilling; men ogsaa komme hen til den planmæssige og betryggende Ordning, som Finansudvalget selv allerede for 16 Aar siden i Betænkningen over Finanslovsforslaget 1882 udtalte som sit Ønske, at man maatte komme til. Det vil, tror jeg, blive Følgen af, at Finansudvalget i Aar har ladet høre fra sig. Se, det er jo trist nok at tænke paa, at i 16 lange Aar, Aar, i hvilke vore Befolkningsforhold netop have været i en ny og rivende Udvikling, hvor de paa mange Maader have været undergivne mærkværdige Omvæltninger, have vi ladet denne Sag ligge hen og staa i Stampe. Det kan ikke skjules, at netop i disse 16 Aar ere mange gode menneskelige Kræfter slidte op i Menneskekærlighedens og Samfundets Tjeneste uden den Opmuntring, som ligger i en Understøttelse fra Statens Side. Det er dette, jeg mener, er beklageligt, og det er det saa meget mere, som Antallet af de hjemløse og forsømte Børn jo er vokset meget i disse 16 Aar, hvoraf Følgen igen er, at Antallet af de Børn, som komme ind paa daarligere og uheldige, ja for Samfundet farlige Veje, stadig have været i en meget uheldig Udvikling. Jeg holder ikke af Udtrykket: forbryderiske Børn; det er et stygt og haardt Udtryk, og det var ønskeligt, at det saa lidt som muligt fandt Anvendelse i Sproget, men for at dette kan ske, er det virkelig nødvendigt, at vi se, at her er en Samfundsopgave, at her maa der trædes til med en rigelig Bevilling, og her maa vi komme til den planmæssige Ordning, som

Finansudvalget en Gang selv ønskede, at vi skulde komme til. Det glædede mig særdeles i Fjor at se den Holdning, som den højtærede Kultusminister indtog over for Børnehjemssagen. Som det vil erindres, fremkom Ministeren ved 3dje Behandling af den nuværende Finanslov med Forslag om at forhøje Bovillingen til Børnehjemmene fra 7,800 Kr. til 20,000 Kr., altsaa et Forslag om en Forhøjelse med 12,200 Kr., og samtidig laa der i dette Forslag en Spire til den planmæssige og betryggende Ordning, som vi allesammen fra saa mange Sider havde ønsket. Mindretallet i Børnehjemscommissionen var jo i sin Tid gaaet ud fra, at der vilde være 37 Børnehjem, som kunde være egnede til at understøttes af Staten, og det beregnede et Tilskud af 40 Kr. pr. Barn. Naar det saa gik ud fra, at der var ca. 900 Børn i disse Børnehjem, kom det til den Sum 36,000 Kr. Jeg vil sige: hvor det er en lille Sum i Forhold til denne Opgaves Størrelse og Betydning, men Summen var dog for stor til, at nogen turde vove at gaa med til den. I de Børnehjem, som indtil i Aar støttedes af Staten med et samlet Beløb af 7,800 Kr., er der 450 Børn; det bliver altsaa en Understøttelse pr. Barn af 17 Kr. i Gennemsnit. Nu foreslog altsaa Ministeren i Fjor ved 3dje Behandling, at Staten i Fremtiden skulde give til Børnehjem med et samlet Antal Børn af 600 et Tilskud af 20 Kr. pr. Barn, det vil sige en Sum af 12,000 Kr. 7,000 Kr., foreslog Ministeren skulde fordeles efter andre Hensyn, og 1,000 Kr. skulde anvendes til det nødvendige Tilsyn med Hjemmene. Man vil altsaa se, at der i Fjor har foreligget et, som jeg synes, paa en Gang godt og simpelt Forslag fra den højtærede Kultusminister, og vi have været i det mærkværdige Tilfælde, at Ministeren har budt mere, end Folketingets Finansudvalg har villet modtage. Det er vist et meget sjældent Tilfælde, det almindelige er dog gerne det, at Ministeren føler sig nødt til at vaage over Kassen, og at Folketingets Finansudvalg griber Initiativet og søger at faa Midlerne ud til Gavn for Befolkningen. Saaledes var det ikke her; her har virkelig foreligget et simpelt og smukt Tilbud, som ikke blev modtaget af Folketinget. Jeg beklager kun, at den højtærede Kultusminister ikke har fundet Anledning til at gentage sit Forslag i Aar, thi det er dog vel af den Slags Forslag, som meget vel tør gentages, skønt vi her have hørt, at det ikke skal være fint at gentage sine Forslag over for Finansudvalget. Nu fore-